

G

4. číslo
březen 2025

Rozhovor s Petrem Víchou

Zjistili jsme, jaké bylo být 30 let starostou!

Historie šlechtické rodiny Larischů

Vše o důležitých šlechticích našeho regionu.

Hudební okénko Jakuba Kalvody

Článek pro všechny klavírní virtuózy!

Je tady 4. číslo studentského časopisu G! Toto číslo vychází jen tři měsíce po předešlém, což byla nejkratší pauza za celou existenci. Za tuto drzost se omlouváme.

Tentokrát přijal pozvání na rozhovor někdejší starosta Bohumína Petr Vícha, který prozradil, jakou si rád dává zmrzlinu. Poté si můžete přečíst o rodu Larischů, významném rodu na území Slezska. Na dalších stranách je k nalezení počtení o frisbee či událostech ve škole, nechybí ani Hudební okénko Jakuba Kalvody a pro fajnšmekry zde máme i poezii.

Jestliže máte nápad na článek nebo cokoli takového nebo máte něco jako článek založeno v šuplíku a přijde vám to škoda, neváhejte a pošlete nám ho na mail g.redakce@gmail.com. Kdo pošle první, vyhraje dva odvlhčovače vzduchu za cenu tři!

Přejeme dobrou chuť, pokud právě jíte, a dobrou noc, pokud se chystáte spát!
redakce

Rozhovor s bývalým starostou Bohumína Petrem Víchou

Mám pocit profesně naplněného života.

Studoval jste na Gymnáziu Františka Živného. Jaká byla studia?

Byly to ty nejkrásnější roky, na které vzpomínám. Scházíme se s bývalými spolužáky a myslím, že všichni na to vzpomínáme moc pěkně. Ale gymnázium tehdy a teď, to jsou dvě různé školy. Z hlediska vybavení, techniky, a dalších věcí, udělala škola velký pokrok vpřed.

Jaká byla cesta k pozici starosty?

Byl jsem na radnici od roku 1991 vedoucím finančního odboru, a když byly v roce 1994 komunální volby, tak kandidující Sociální demokracie (ČSSD) mě oslovila, jestli bych za ně nekandidoval, protože jsem znal zdejší situaci. Bylo zvoleno šest nestraníků za Sociální demokracii a ve spolupráci s ostatními stranami jsme udělali koalici a oni si mě vybrali za starostu. Rozhodně jsem netušil, že tady budu tak dlouho. Vlastně od 31 let, kdy jsem byl zvolen, až takřka do důchodu, jsem tady setrval.

Co považujete za největší úspěch během působení jako starosta města?

Je toho několik. První věcí je výstavba čistírny odpadních vod v letech 1995-9, která stála téměř 200 milionů korun. A bez čistírny by se v Bohumíně nemohlo nic dalšího postavit, protože podmínky z hlediska životního prostředí se hodně zprísnily. Už nebylo možné stavět nic tam, kde by nebyla vyřešena kanalizace. Dokonce se nám to podařilo dokončit tak, že město nemuselo nic platit, protože se nám podařilo s ministerstvem financí dohodnout, že to zafinancovali. Druhá velká stavba je aquacentrum. Pamatuju jako kluk, že jsme všichni jezdili do Orlové nebo do Ostravy na bazén, Bohumín nikdy bazén neměl. Už to je 21 let, kdy byl bazén postaven a za tu dobu ho navštívilo 4 miliony návštěvníků. Třetí velká věc je zachování bytového fondu. Máme 4300 bytů, to znamená, že zaprvé udržujeme v bytech přijatelné nájemné a zadruhé jsme se napojili zásobování teplem z elektrárny Dětmárovice. To by bez bytového fondu nešlo, protože jsme museli garantovat, že budeme 20 let teplo odebírat. Nic nás to nestálo, postavil to ČEZ, ale nepostavili to, kdybychom negarantovali, že teplo budeme odebírat. Před dvěma lety přišla energetická krize, stoupaly ceny plynu, elektřiny a my jsme měli pořád garantovanou stále přijatelnou cenu. A poslední věc, kterou zmíním - v roce 1995/6 chtěl okresní úřad zrušit nebo zprivatizovat naši nemocnici. Tehdy jsme vybojovali, že spadla pod město a od té doby jsme do ní investovali stovky milionů korun a pořád jí tu máme.

Jaké byly největší výzvy, kterým jste čelil při starostování?

Určitě to byly roky 1997, 2010 a 2024, kdy přišly dramatické povodně. A potom covid, kdy se každý týden scházel krizový štáb a museli jsme zvládnout spoustu opatření a omezení, zejména v sociálních službách, v nemocnici atd. A potom, když začala válka na Ukrajině, tak tady každou noc přijížděly vlaky, kde vystupovalo tisíce vesměs ukrajinských žen s dětmi a museli tady přečkat pár hodin, a pak třeba pokračovali dál. Museli jsme zorganizovat, že se tady o ně nějakým způsobem postaráme. Několik desítek Ukrajinců jsme zajistili bydlení a zůstali tu dodnes. Život přinesl spousty a spousty takových problémů, ale tyhle jsou určité nejvážnější.

Bylo nějaké rozhodnutí či projekt, který jste nakonec změnil nebo opustil, protože neprobíhal dle plánů?

Těžko vzpomínat, protože nakonec skoro nic neprobíhá podle plánů. Kolikrát si říkáme jedno ruské rčení: chtěli jsme to nejlepší a skončilo to jako vždycky, takže špatně. Ale bylo to vždy v takových věcech, kdy to nebylo tolik podstatné. Z hlediska opravdu vážných rozhodnutí, tzn. nechat si bytový fond, nebo prodat, bojovat o nemocnici, nebo se na to vykašlat, postavit či nepostavit bazén, to byla tehdy velmi vážná rozhodnutí. Měli jsme roční rozpočet kolem 100 milionů korun, zatímco dnes máme 1,4 mld. korun a vzali jsme si 100 milionovou půjčku na 10 let, tak to bylo vážné rozhodnutí, zda do toho jít.

Jak vidíte současný stav města, na co se bude vedení soustředit nyní?

Vidím to stále pozitivně. S místostarosty jsme tady čtrnáct let ve stejném složení, a to, že jsme si vyměnili role, přičemž já budu za dva roky končit úplně, nic nemění na projektech, která dlouhodobě připravujeme. Máme Tým rozvoje města, který se schází zhruba každé tři týdny, kde chystáme věci, které nerealizujeme v daném volebním období, někdy to trvá třeba tři pět let než připravíte nějaký projekt. Příkladem je lesopark Na Panském. Chtěli jsme ta kukuřičná pole, co tam byla nějak využít pro budoucnost, zasadit tam stromy, aby tom místě vyrostl les. Ale nejdříve jsme potřebovali získat ty pozemky, které patřily soukromým zemědělcům a podobně. A pak jsme museli udělat studii, projekt... chystali jsem to pět až sedm let. Příprava projektů trvá dlouho, ale realizace je mnohem rychlejší. V našem městě sázíme na dlouhodobou přípravu projektů. I přes povodně je Bohumín momentálně ve skvělé finanční kondici.

Jaký projekt nebo iniciativa ve městě Vás nejvíce potěšila?

Nejvíce mě těší fungování spolků, různých tělovýchovných jednot, kulturních spolků, nebo třeba spolků zabývajících se sociálními službami. Všechny spolupracují a vytvářejí duch tohoto města. Zkrátka je spousta jednot a dobrovolníků a my se jim snažíme finančně přispívat. Zejména se snažíme hromadně podporovat mládež a sport. Těší mě, jak náš městský "holding" (tj. městský úřad, nemocnice, školy, BM servis, Bospor atd.) spolupracuje. Navíc když k tomu přičtu ty spousty lidí ve spolcích, tak je to velká masa lidí, kteří se snaží, aby tohle město bylo pěkné.

Jak jste se setkával s obyvateli města a naslouchal jejich problémům?

Když jsem nastoupil, tak jsme zavedli schůzky s občany v jednotlivých městských částech. Vždycky jsme se s nimi sešli, připravili prezentaci o tom, co se děje ve městě a pak byl prostor pro diskuzi. Kdysi jsme takto jezdili dvakrát ročně, nyní už jenom jednou za rok, neboť s nástupem internetu a různých médií můžeme informace sdělovat mnohem pružněji a schůzky už nemají takovou váhu. Systém komunikace s občany se velmi změnil. Myslím, že skoro každý den vydáváme tiskovou zprávu o tom, co se ve městě děje, co chystáme. Informovanost považuji za velmi důležitou.

Co si myslíte, že by mělo být největší prioritou pro všechny, kdo se podílejí na vedení měst v Česku?

My máme takové heslo, neslibujeme nemožné a své sliby se snažíme splnit. To je taková smlouva s těmi občany, když nás volí a dávají nám nějakou důvěru, tak my ji chceme dodržet a to jsme slíbili před volbami se snažíme plnit. Proto máme takové letáčky, kde máme třeba padesát konkrétních bodů, které pořád kontrolujeme a snažíme se, abychom je plnili. Nikdy se ovšem nic nepodaří na sto procent, třeba osm let jsme slibovali, že uděláme stezku ke Kališovu jezeru, ale pořád se nám ji nedařilo zrealizovat, ale byli jsme vytrvalí a dnes tam ta stezka je. Je to čím dál tím těžší, protože obecně se objevují populisté, kteří o tom nic nevědí, slíbí cokoli, ale nic nedodrží. K tomu bychom nikdy nechtěli klesnout a myslím si, že by to tak mělo být ve všech obcích i na úrovni republiky.

Jste také senátor. Je těžší celostátní nebo komunální politika?

Komunální politika má tu výhodu, že jsou vidět výsledky. Zatímco v senátu se schvalují zákony, je to tam takové nekonkrétní. Rozhodně mě to baví více tady ve městě.

Co Vám starostování dalo a co vzalo?

Vzalo mi hodně času pro rodinu, zejména když jsem byl ještě chvíli krajským zastupitelem a pak senátorem, tak to šlo na úkor všeho, volného času, zdraví, nemohl jsem sportovat jak jsem chtěl, šachy jsem na osmnáct let opustil... ale dalo mi to spoustu životních zkušeností. Předtím jsem byl strojař, pracoval jsem na Viadrusu, pak jsem byl tady na úřadě na finančním odboru, to mě bavilo, a to se samozřejmě za těch třicet roků posunulo úplně jinam. Já už bych se dnes jako strojař nebo daňový poradce neuživil, protože to neumím, ale mám spousty zkušeností o fungování města, to teď budu ještě dva roky předávat a pak stejně skončím v důchodu. Ale mám pocit takového profesně naplněného, že to nebylo marné, že se spousta věcí podařila.

Kdybyste měl možnost vrátit čas, udělal byste některá rozhodnutí jinak?

Domnívám se, že bychom tisíce drobných rozhodnutí se znalostí věci udělali jinak, ale myslím si, že v těch zásadních věcech, mám na mysli třeba bytový fond, jsme žádnou velkou strategickou chybu neudělali.

Jak jste se vyrovnával s tlakem a očekáváním od různých skupin ve městě?

V podstatě cokoli chcete udělat, tak je někdo pro a někdo proti. Ideální je, když se podaří dát tyto skupiny dohromady a společně pak najít řešení, které je přijatelné pro všechny.

Co byste poradil současným nebo budoucím starostům města, kteří se ujmou vedení města?

Neslibovat nemožné, snažit se plnit sliby, chovat se slušně a spoléhat na týmovou práci, protože sám člověk nezmůže vůbec nic...

Máte v politice nějaký vzor?

V politice snad ani ne. Já ani politikem nikdy moc nechtěl být, byli jsme voleni jako nestraníci za SocDem. To, že nás tam pak většina vstoupila, byla známka toho, že potřebujete někam patřit. Potřebujete mít možnost tu legislativu nějakým způsobem ovlivnit, mít informace o tom, co se děje... Já třeba v senátu hodně ovlivnil to, že města dostala pravomoc rušit hazard. Byli jsme prvním městem, které ho zrušilo. Takže pak máte větší možnost něco ovlivňovat. Pořád si ale myslím, že starostování je spíše manažerská práce než politická. Já bych ani nechtěl, aby se na úrovni obce dělala politika.

Máte nějaký vzkaz pro obyvatele Bohumína?

Ano, vždycky mě naštve, když jdu kolem popelnic a vidím ten nepořádek, jak je ta popelnice přeplněná, mrzí mě, když jsou volně pohozené odpadky. Proto všechny prosím, aby město neničili, nic to nestojí, stačí jen pár metrů popojít a vyhodit papír do papíru a plast do plastu.

Co děláte rád ve volném čase?

Hraju šachy, jezdím na kole. Šachy už po těch letech nehraju tak dobře, je to jako v každém jiném sportu, po třicítce už ta výkonnost jde dolů. Když jsem se dostal na radnici, tak jsem na šachy 18 let neměl čas, manželka mi vždycky řekla: "Od pondělí do soboty jsi v práci a v neděli půjdeš na šachy?" Tak doufám, že se tam na staré roky dostanu.... Takže jo, těším se na svoje koníčky.

Jaké máte plány do budoucna?

Teď tady ještě dva roky zůstanu jako neuvolněný místostarosta, tzn. budu tady samozřejmě chodit a pomáhat, ale nebude to moje práce. A celý život jsem si říkal, že až budu v důchodu, konečně budu mít čas jezdit na kole, chodit na výlety, jenomže jsem si říkal, že už pak to kolo ani nevytlačím z garáže, takže proto jsem se rozhodl skončit, abych to ještě v relativním zdraví stihl. A chci se více věnovat rodině.

Jaká je Vaše nejoblíbenější zmrzlina?

Meruňková nebo jahodová, ale musí to být ta "vodnatá".

VÁNOČNÍ KAPR PRO PRIMU

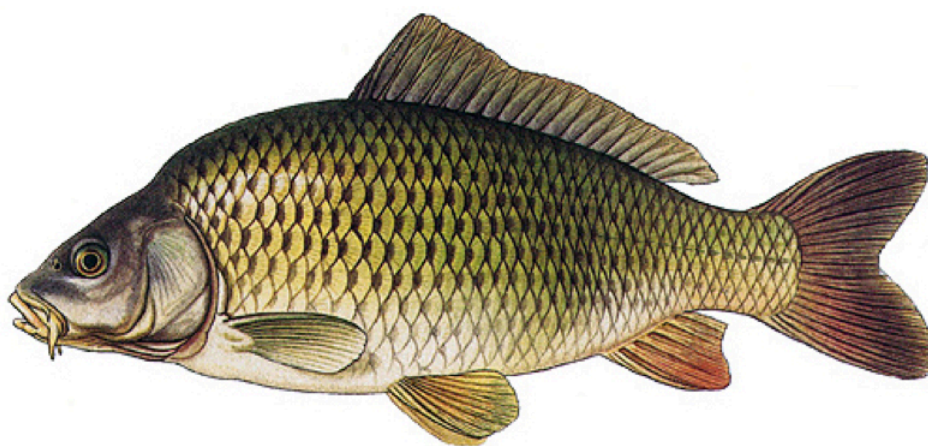
Dne 16. 12. 2024 proběhla stejně jako loni akce s názvem Vánoční kapr, kterou připravili studenti semináře z biologie společně s paní učitelkou Pastuchovou. Pro primu připravili různé hádanky, soutěže, puzzle a kvízy, které museli správně vyřešit. Všechny úkoly měly vánoční nebo přírodovědné zaměření. //výpis všech aktivit

Cílem soutěže bylo nejen pobavit žáky, vést je k aktivnímu zapojení do školního života, rozvíjet jejich znalosti a dovednosti, ale také nabudit příjemnou atmosféru Vánoc a ukázat, že vzdělávání může být i zábavné.

Mgr. Jana Pastuchová

Akce jsem se osobně zúčastnil a musím podotknout, že dnešní ročník se opravdu povedl. Doufám, že se budou někdy příště konat i další podobné akce!

Lukáš Dudás, 1.P

FRISBEE LIGA

Ve dnech 11. a 12. ledna proběhla kvalifikace do určitých lig. Náš bohumínský tým Rainbow Banana se rozhodl spojit s týmem ze Vsetína, toto moravské sloučení ale nezahrnuje jen je. Do týmů obsadili i hráče ze Slovenska a Čech. Sestavili tak tři týmy: RB A, Maják (převážně vsetínský tým) a RB B. Náš nejlepší tým RB A si vybojoval místo ve třetí lize a zbylé dva týmy v lize čtvrté. O dva týdny později se odehrálo finále. Třetí liga probíhala v Plzni 25. a 26. ledna. První den se našim hráčům moc nedařilo, to je ale neodradilo a další den udělali comeback. Všechny zápasy vyhráli a získali si tak zasloužené první místo. Ve stejném čase se odehrávala i čtvrtá liga v Praze, která byla jen jednodenní, takže si v neděli týmy mohly odpočinout. Hned první zápas hrál tým RB B proti Majáku. I když bylo RB B postaveno oficiálně jako nejhorší tým, nevzdali to, dali do toho vše a Maják o bod porazili. Majáci si z Prahy odvezli sedmé místo a RB B si vybojovalo krásné třetí místo. Tímto halová sezóna pomalu končí a těšíme se, jaké výsledky budou mít ve venkovní lize.

Veronika Marcolová, 6.P

O šlechtické rodině Larischů

Kdo byli Larischové?

Larischové jsou šlechtický rod původem z Tyrolska, který se ve 14. století usídlil na Karvinsku. V 16. století získali v rámci Těšínského knížectví Karvinské panství, které díky dědictví a podnikání v oblasti hutnictví a těžbě uhlí nadále rozšiřovali, přičemž v době největšího rozmachu jim pod správu spadalo až 11,5 tisíce hektarů půdy. Za zásluhy získali v průběhu let titul svobodných pánů a později titul hrabat, v roce 1791 se spojili s rodem Mönnichů a příslušníci rodu se začali podepisovat výhradně jako Larisch-Mönnich.

Největšímu bohatství a moci se těšili v 18. a 19. století, kdy se začali prosazovat jako uhlobaroni. Jejich doly tehdy disponovaly na tu dobu moderními technologiemi, jakými byly kupříkladu párou poháněné stroje. Jejich bohatství se díky podnikání v hutnictví a těžbě uhlí neustále zvětšovalo, až se Larischové stali jednou z nejbohatších rodin habsburské monarchie, s čímž šel ruku v ruce nárůst jejich politické moci. Jan Larisch-Mönnich to například v roce 1865 dotáhl až na rakouského ministra financí.

S historií Karvinska je neodmyslitelně spjata jedna šlechtická rodina. Jmenují se Larischové.

Jaká měli významná sídla?

Zámek Fryštát v Karvině

Larischové zámek koupili roku 1792 a ihned začali s jeho přestavbou, neboť kvůli neustálému střídání majitelů a několika požárům nebyl v nejlepším stavu. Přestavba přeměnila renesanční zámek s barokními prvky na zámek čistě empírové podoby. Areál zámku se postupem času rozšiřoval, třeba před hlavní zámeckou budovou byl založen anglický park nebo byl přistaven tzv. Lottyhaus. Zámek v minulosti navštívilo mnoho významných historických osobností, nevyjímaje arcivévodu a následníka rakousko-uherského trůnu Františka Ferdinanda d'Este, německého císaře Viléma II. nebo třeba bulharského cara Ferdinanda I.

Zámek Solca

Dnes si již neexistující novorenesanční zámek nechal v roce 1873 vystavět hrabě Jan Larisch-Mönnich mezi dnešním Dolem Darkov a Dolem Gabriela. Zámek získal své jméno podle stejnojmenné vesnice, která na těchto místech dříve stála. Disponoval 32 pokoji a mohl se pyšnit mimo jiné knihovnou s více jak tisíci svazky nebo třeba vyhřívaným bazénem ve tvaru čtyřlístku. V roce 1944 byl obsazen německou armádou, v prosinci téhož roku vyhořel a později byl zkonfiskován. Při opravách byla část zámku zbourána a od roku 1951 v něm fungovala zubářská ordinace, nicméně o dva roky později byl objekt kvůli poddolovanému podloží a špatnému stavu určen k demolici.

Zámek Rychvald

Sehrál významnou roli v historii rodu Larisch-Mönnich, neboť dcera tehdejšího majitele zámku barona Jana Václava Mönnicha, Anna Maria, se provdala za hraběte Jana Josefa Larische ze Lhoty, čím došlo ke spojení rodů Mönnichů a Larischů. Zámek byl původně postaven v renesančním stylu, nicméně prošel několika přestavbami. V současnosti je na seznamu kulturních památek ČR.

Lottyhaus

Jak to s nimi nakonec dopadlo?

Vliv rodu začal postupně slábnout už po první světové válce, kdy se na rodovém vlastnictví podepsal rozpad Rakouska-Uherska a taky takzvaná pozemková reforma, kvůli které byla velká část jejich půdy zestátněna a poté přerozdělena. Ovšem nejvíce se rodu Larischů dotkla druhá světová válka a poté komunistický režim. Během druhé světové války se jejich majetek ocitl pod nucenou německou správou a na konci války celá rodina odešla do rakouského Palfau. V roce 1945 byl veškerý jejich majetek na základě Benešových dekretů znárodněn. Potomci rodu Larischů nyní žijí v Rakousku a Jižní Americe.

Ondřej Lisztwan, 6.P

Hudební okénko Jakuba Kalvody: Beata Hlavenková

Zatímco předchozí díl zavítal do polostínu 70. a 80. let, dnes se podíváme na umělce poněkud současnějšího (toto se týká jen stránky časového zařazení, hudebně totiž zažijeme něco zcela nadčasového). Umělkyně, jejíž jméno vám již za chvíli prozradím, je něčím na české hudební scéně opravdu nevídaným a neobvyklým. Spojením klavírní virtuozity a citu pro hudební vyjádření pak pod jejíma rukama vzniká něco naprosto jedinečného. Co jiného také čekat od mistryně, která „krájí slova do úhledných slabin duše“ a jejíž invence určuje hudební trendy české popové scény. Představuji vám Beatu Hlavenkovou!

I když se Beata v rozhovoru nechala slyšet, že už by byla ráda považována spíše za zpěvačku než klavíristku, její kořeny čínící v jazzové hudbě se nedají popřít. I fakt, že je Beata hluboce hudebně vzdělaným člověkem, určitě z velké části formoval a udával směr, kterým se její hudba ubírá. Začátkem její hudební cesty bylo dokončení Janáčkovy konzervatoře v Ostravě. Rozdílem oproti svým kolegům, který je rozhodně hoden zmínění, je fakt, že pak ale nepokračovala ve své odysseji na nějaké umělecké vysoké škole tradičního ražení (jm. UMPRUM, AMU), ale zamířila rovnou na tu nejznámější na celém světě, po jejímž navštěvování ve skrytu duše touží každý perspektivní umělec – Berklee College of Music. Mezi absolventy této světoznámé a proslulé školy patří např. Steve Vai nebo John Scofield, což jsou na hudebním a uměleckém poli hvězdně opěvovaná jména. Beata školu absolvovala roku 2004.

BEATA HLAVENKOVÁ ŽIJUTĚ

Kromě sólové kariéry je pak také pedagožkou na New York University v Praze a v minulosti mimo jiné vyučovala na Ježkově konzervatoři. Za významný také považují projekt MenArt, na němž spolupracuje. Jedná se o projekt, který se snaží povznést a obohatit začínající umělce.

Čeká-li člověk od Beaty typický popový zážitek nynížka, bude asi zklamán. Ale kdokoli, klidně jen jemně políben hudbou a procesy kolem ní, rozhodně nemůže šlápnout vedle. Hudba Beaty není pro všechny a pro posluchače průměrného rázu se možná její tvorba může zdát chaotická nebo těžce stravitelná – při bližším zkoumání se ale těžko hledají důvody, proč jejímu kouzlu nepropadnout.

Před započatím své sólové kariéry ještě kooperovala na mnoha projektech s Lenkou Dusilovou, Clarinet Factory nebo kupříkladu Davidem Kollerem. Píše se rok 2009 a Beata vydává své debutové album nahrané v USA s názvem Joy for Joel. Na rozdíl od jejích pozdějších prací se deska profiluje zcela jazzově. Rukopis Beaty je ale stále velmi čitelný a průrazný. Přelomovou se stala následující nahrávka s názvem Thereodors, která dosáhla na cenu Anděl v kategorii Jazz a Blues. Po vydání dalších dvou desek přišla nahrávka, která dle mého názoru nejlépe definuje celkový ráz a nádech Beatiny hudby. Album Sně z roku 2019 sestává ze zhudebněných básní Bohuslava Reynka a Petra Borkovce. Dvě písně opatřila vlastním textem. Nahrávka nedominovala pouze z kompozičního, ale i zvukového hlediska. Jedná se o pro mnohé kýžený audiofilní zážitek, který dlouho hledali. Dynamika je tak jemná, že je slyšitelné téměř i tření kláves, které zde Beata dovádí do dosud neobjevených sfér vyjádření. Celé album pak funguje jako průřez a procházka tím, co nám vlastně Beata představila a ještě představit chce. Dosud poslední album Žijutě z roku 2021 může působit jako velice alternativní a originální oslava života. Zdání ale klame a nahrávka obsahuje množství úžasných textů hlubokého významu. Nejsilnějším z nich bude nejspíše Píšu ti, ze kterého se stala poslední píseň na albu a také duet s nedávno zesnulým Davidem Stypkou. Velká část z nich vznikala během první vlny covidové pandemie a z drahé části je to zalba rozpoznatelné (jm. Zahrada). Vývoj oproti předchozím deskám je naprosto nepopíratelný a Beata s každou další nepřekonává jen sebe, ale většinu umělců obecně. Nastavuje příčku velice vysoko.

Doporučení: Mehwa, Husa v mlze, Plávala, Píšu ti

Jakub Kalvoda, 5.P

Odpověď na hádanky

Ve druhém čísle časopisu z června 2024 byly záludné hádanky. Do redakce přišlo nesčetně dopisů, v nichž jsou vaše řešení těchto rébusů a dožadování se správných odpovědí. Po osmi měsících ukončíme soutěž a rozhodli jsme se odtajnit, jak to s nimi skutečně je! Vítěz vyhrál předplatné dalších čísel časopisu G.

1. Můj syn.

2. 40

3. Ne, je mrtvý.

4. Když pan Koumes vycházel z domu, natáhl hodiny, spustil je a poznamenal si, kolik právě ukazují. Když došel ke kamarádovi, zapsal si u něho čas, kdy přišel, a potom čas, kdy odešel. Takže věděl, jak dlouho u přítele pobyl. Když došel zpátky domů, podíval se na hodiny a tak zjistil, jak dlouho byl pryč. Od této doby odečetl dobu, kterou strávil u přítele, a tak zjistil, jak dlouho mu trvala cesta tam i zpátky. Připočetl polovinu výsledné doby k času, kdy odešel od přítele a tak dostal, kolik je hodin.

(z knihy Jak se jmenuje tahle knížka? Raymonda M. Smullyana)

redakce

Poezie

Silnici obsadila poezie.

1.2.2025 (vzniklé překlepem při hledání článku z písňe Jaromíra Nohavici www.idnes)

Prostory se mění
podle doby a času
stůl s židlemi
zhasnul

možná za to může světlo.

13.1.2025 (za úplňku)

Ondřej Jan Volný, 2.A

Redakce: Ondřej Jan Volný, Ondřej Lisztwan, Jakub Kalvoda, Veronika Válková, Veronika Marcolová, Lukáš Dudás, Terezie Kvonná

Korektury: Mgr. Jana Kaňoková

kombajn